

Pino Rauti (nar. 1926) byl dobrovolníkem Italské sociální republiky (RSI). Po návratu ze zajetí se přidal k ilegálním Fasci di Azione Rivoluzionaria (FAR), fašistickým „partyzánům“ bojujícím proti americkým „okupantům“, a k Italskému sociálnímu hnutí (MSI). V 50. letech založil evoliánskou organizaci Nový řád (Ordine nuovo) s cílem vypracovat a uspořádat doktrínu italské konzervativní revoluce a zformovat její kádry. V polovině 70. let jej za to marxistický i buržoazní tisk viděl jako „člověka, který již 20 let pod neuvěřitelnou ochranou tajných sil tahá za všechny nitky nejčernějších italských piklů, přičemž se těší nestydaté beztrestnosti.“ Byl to však on, kdo v červnu roku 1977 přednesl hlavní referát na festivalu „hudby, divadla a estetické grafiky“ Hobbit 1 a během 80. let pokračoval v diskursu, v němž se staré ideály RSI mísily s tematikou francouzské Nové pravice. Když se roku 1990 stal vůdcem MSI, odmítl mj. protipřistěhovaleckou rétoriku, neboť „imigrace je pouhým symptomem zla, jehož kořeny je třeba hledat ve vykořisťování třetího světa světovým kapitalismem, který zase ovládá americká supervelmoc“. Pino Rauti byl do roku 1999 členem Evropského parlamentu a dodnes je aktivní v Movimento Idea Sociale. Je tchánem Gianni Alemanna, současného starosty Říma.

Váš životní příběh, od FAR k MSI a Ordine Nuovo, Fiamma Tricolore až MIS, [1] je plný různých starostí a komplikací. Která zkušenost byla ta nejvíce hořká a která naopak ta nejsladší?

Nejhorší zážitek mám z kongresu ve Fiuggi. [2] Nespojil jsem se s Alleanza nazionale, protože mnozí – a to i z těch, kteří mi tleskali a možná nad tím pak plakali – mě ujišťovali, že pokud odejdu, pokud se nespojím s AN, pak mě budou následovat. Namísto toho jsem odešel téměř sám. Naříkali i nadále, ale zůstali. Co se týká příjemných starostí, tak ty jsem asi neměl. A ani si nemyslím, že v životě vášnivě a oddaně politicky angažovaného člověka, jak tomu bylo u mne, existují. Nicméně dnes musím dodat, že ona vašeň a oddanost mohou způsobit jistou „zaslepenost“, ztrátu smyslu pro racionální rovnováhu, který je ovšem v politice potřeba vždy zachovat. Zpětně samozřejmě není k ničemu.

Na co ze svých politických bojů rád vzpomínáte?

Rád vzpomínám na prvních deset, patnáct let po válce, kdy jsem, spolu s mnohými dalšími (četli jsme krásnou Cariotiho tematickou knihu „Siroťci ze Salò“ [Gli orfani di Salò]) pokračoval, obnovoval a prohluboval v politickém terénu tentýž „konflikt“, který nás se vši naší adolescentní čistotou úmyslů dovedl k boji v mládežnických oddílech Sociální republiky. [3]

Váš první „křest ohněm“?

Stálo by hodně úsilí najít jedno přesné datum pro to, čemu říkáte „křest ohněm“. Jestli se dobře pamatuji, tak to byly moje polemiky o Atlantickém paktu na prvním kongresu MSI. Pro mnohé byl Atlantický pakt logickým a dogmatickým cílem našeho „transferu“ do oficiálního politického života: „pro mě to byla pouze trpká nutnost, ale nikoli náš osud“. [4]

Bylo v politice před třiceti, čtyřiceti lety více účasti a angažovanosti?

A to je přesně to, co v dnešní politice chybí: účast, angažovanost, obecné nadšení – takové, které je cítit ve vzduchu, co je dýchatelné a životadárné jako vzduch – že se vytváří něco společného a zároveň něco, co může zastat kdokoli. Dnes si každý „dělá“ a „jde“ za svým vlastním cílem. A proto je dnes, a to i v politice, tolik osamocení; té samé osamocení, která charakterizuje dnešní sociální život.

Změnil se způsob, jakým se dělá politika?

Jistěže se změnil, a jak! A mně se zdá, že se změnil k horšímu a nejsem jediný, kdo si to myslí, kdo soudí, že se změnil k horšímu; tak trochu to říkají všichni, a pokud bychom chtěli odkazovat na knihy, které píší, dalo by se říci, že máme k dispozici velmi početnou knihovnu. Způsob, jakým se dělá politika, se změnil, protože, jak jsem uvedl před chvílí, se změnil cíle i hodnoty. Jednoduše řečeno – málo hodnot a hodně zájmů.

Je fašismus mrtvý?

Očividně je „překonaný“ jako program a forma vedení státu, je překonaný, protože už neexistuje to, co tvořilo jeho základní prvky (tedy „fondány“, ve smyslu podloží). Ale je svým způsobem „živý“, protože se na něj i dnes lze dívat pozitivně jako na „studnici“, zdroj podnětů, varování před problémy a příkladů k následování, pokud je aktualizujeme.

Co pro Vás znamenal Benito Mussolini?

Pro Itálii je to především muž, který ji ze země hašteřivého seskupení lidí transformoval v Národ, jakým je dnes. Pro Itálii, Evropu a celý svět pružný revolucionář a „gradualista“, který hledal novou formu státu konzervativní pravice a socialistické a komunistické levice. Sepsal jsem o něm jisté „zamyšlení“, které zde uvedu a které mě svého času stálo hodně práce, abych je jakž takž dal dohromady.

BENITO MUSSOLINI

Revolucionář, státník, zákonodárce

Během svého bouřlivého a dramatického života:

Zušlechtil bažiny v Itálii a poušť v Libyi;

usmířil kapitál s prací a stát s církví;

vytvořil sociální stát a chtěl, aby práce byla jeho centrem;

rozdrtil obležení 52 národů a smetl otroctví v Etiopii, přinášeje milióny osadníků a stavě jim

ulice, přístavy a nemocnice;

zachránil Itálii od komunismu v r.1922 a Španělsko - a s ním i celou Evropu a svět - od stalinistického bolševismu v r.1936;

z Itálie, jež roku 1922 byla se svými nemocemi a bídou třetím světem Evropy, udělal moderní národ, obrátil autoritu státu ke společnému blahobytu;

chtěl, napřed KORPORATIVISMEM, integrovat síly práce, techniky, vědy a produkce do právní struktury státu a pak, SOCIALIZACÍ, přivést pracující do centra tohoto podniku, s právem na jejich zisky i na vedení.

Letěl vysoko, Benito Mussolini, snil o tom, že „půjde dál“.

Myslel si, že ekonomie není lidský osud.

Snil - možná příliš napřed ve srovnání s muži jeho doby a vzhledem k tehdejším prostředkům - o rozdrčení hegemonie ekonomie nad politikou a peněz nad ekonomikou a nad lidskými životy.

Nakonec podlehl ne toliko silám plutokratických komunistů, jako zradě a odpadlíkům.

MY, kteří ho věrní následujeme i do obrovského zákopu CTI v ITALSKÉ SOCIÁLNÍ REPUBLICCE, zatímco další zrady přicházejí, potvrzujeme naši neutuchající víru v NĚJ, náš vděk za jeho nezměrné dílo a víru v Jeho SOCIÁLNÍ REVOLUCI, v jeho ideály, ve fašismus zamýšlený jako „Slunce chudých“ a v naději i utrpení mladé Itálie.

JISTI, ŽE BUDOUCNOST PATŘÍ NÁM! [5]

Mladí potřebují věřit v něco opravdového, správného a celistvého, co byste jim doporučili?

Jistěže mladí potřebují věřit. Pokud jako mladí v nic nevěříte, jak pak můžete žít slušně? Ale stejně jasné je, že dnes mají mladí mnohem méně motivace v něco anebo v někoho „věřit“. S takovým množstvím negativních příkladů, které jsou všude kolem, ve většině vyrůstají bez perspektivy věřit angažovaně, s pílí, kterou jsme měli my a všechny generace minulého století.. Pokud mohu v této otázce radit - ale je v této otázce možné vůbec radit, a je tu rada vůbec k něčemu? - přál bych si, aby se někdo nebo něco do této role a do této funkce vrátilo. Neradostný společenský život, nebo lépe šedý a fádni společenský život, ze kterého se stává, jak to nyní vidíme, život nespolečenský, život „autonomů“, kteří baží jen po zisku a komfortu. Život, který nemá smysl, protože postrádá cíle.

Stav informací v médiích mi připadá poněkud podjatý proti mladé pravici, proč?

Protože média jsou stále hegemonií levice; nebo lépe řečeno levičáctví, obecného a generalizujícího pokrokářství, které nadále „dělá modernu“, dominantní, trvajících, neochvějnou.

Kam nás dovede současná evropská politická situace?

Nevyhnutelně nás přivede k tomu, že Evropa převezme „svou“ roli, mezi Spojenými Státy, Ruskem a nově vznikajícími silami jako Čína a Indie, islámským světem a třetím světem a čtvrtým světem chudých zemí. Ale Evropa může udělat hodně, nejen pokud najde rozměr, který jí dosud chybí, ale i pokud bude schopna vypracovat svůj model občanského a společenského života, jinak skončí jako obrovská zóna volného pohybu osob, materiálu a

služeb, vrátí se do role rozsáhlého „tržiště“ produktů a nebude moci mít politické role nebo ambice. Evropa potřebuje „projekt“, model na vyšší úrovni, napřed spíše kulturní než politický.

Mohly by všechny evropské strany extrémní pravice v případě konsenzu zformovat jednotnou evropskou stranu?

Jistě by mohly. Když jsem byl evropským poslancem, napínal jsem své síly právě tímto směrem. A řekl bych také, s velkým důrazem, že naším hlavním nepřítelem byl „nacionalismus starého stylu“, šovinismus rázu osmnáctého století, ten samý, který, stoupaje po kořenech evropské historie posledních sto padesáti let, přinesl pak v rámci Evropy tolik válek. Válek, které vyústily v Jaltu, zmizení Evropy ze světové politické scény a rozdělení světa mezi Spojené státy a Rusko..[6]

Které z těchto nových stran se nejvíce blíží vaší představě politiky?

Všechny jsou, alespoň v hlavních liniích, stejně platné. A mrzí mě, že již nejsem ve Štrasburku, abych s nimi mohl pracovat a tlačít je alespoň k vytvoření „paktu jednoty akcí“.

Co je politicky nesprávné?

Naprosto nesprávné je nedržet se převzatých závazků, veřejně (nebo i soukromě) daných slibů; nedržet dané slovo.

Vy jste byl vždy v první linii, kde jste udělal kdy chybu?

Udělal jsem mnoho chyb, tolik, že si je ani všechny nepamatuji. Za 50 let politického života v Římě, Štrasburku a Bruselu k nim nemohlo nedojít, bylo by divné – nemožné – kdyby tomu bylo naopak. Kdybyste se mě zeptal, která byla moje největší chyba, řekl bych – jako již při jiných příležitostech – že jí bylo nevstoupení do Alleanza nazionale. Možná – říkám ‘možná’ a zdůrazňuji pochyby, protože se pohybujeme v rovině dohadů – kdybych byl zůstal „tam uvnitř“, byl bych politicky mohl být snáze jakýmsi dosažitelným „referenčním bodem“.

V 70. letech existovala takzvaná „rudá pomoc“, existovala také „černá“?

Jisté formy „pomoci“ existovaly v našem okruhu již dříve než v 70. letech, vlastně od dob prvních Svazů revoluční akce, slavných FAR. Tehdy si pomáhaly tisíce veteránů z RSI, kteří byli uprchlíky nebo hledaní nebo utekli z vězení či z koncentračních táborů, ocitli se bez práce a vážně jim hrozila smrt hlady. A podtrhl bych – hrdý na naše lidské milieu – že této zoufalé situaci čelili s důstojností: pouze nemnozí sklouzli k běžné kriminalitě a jen velmi málo jich „vyměnilo vlajku“.

Cítíte se politicky perzekuovaným?

Jestli je něco jistého, pak je to fakt, že jsem byl často – ne vždy, ale často – perzekuován. Za

bomby, které jsem neodpálil, jsem perzekuován ještě dnes, v soudem neuvěřitelně stále odkládaném případě krveprolití na Piazza della Loggia v Brescii. [28. 5. 1974 tu bomby zranily 94 lidí a 8 zabily, oficiální verze zní, že to byly bomby „neofašistů“, Rauti byl v této věci vyslýchán ještě 15. 5. 2008 a soud pokračuje]

Vaše pravda o ...?

Moje pravda o čem? O krveprolitích, která mě – jako nařčení – vždy více přitížila léty a léty strávenými soudními vyšetřováními, od Trevíza po Milán a od Bologni po Catanzaro: plod zkorumpovaných tajných služeb, štvaných CIA, aby realizovaly „strategii napětí“; k nemalému prospěchu setrvávání Washingtonu u moci..[7]

Jaký byl, podle Vás, nejvíce ohromující justiční omyl u politicky motivovaných trestných činů?

Případ krveprolití v Bologni. A tady je třeba zdůraznit odvážné a senzační gesto Cossigy, který, když jsem byl generálním tajemníkem MSI, veřejně požádal o odpuštění za obvinění, která ihned po atentátu přednesl a na kterých se podílel. [2. 8. 1980 si výbuch na nádraží v Bologni vyžádal 85 mrtvých a 200 raněných, nařčení aktivisté však museli být, pro nedostatek důkazů, zproštěni obžaloby; některé stopy vedly k záhadné zednářské lóži P2; toto pozadí masakru líčí mj. Kriminální román, it. tv-film natočený Michele Placidem, který byl loni uváděn Českou televizí]

Vaše myšlenka pro Národ?

Moje „národní myšlenka“ je přejít liberálně kapitalistický systém. To je záležitost devatenáctého století, kterou je třeba odložit a překonat.

Kdo je Pino Rauti?

Zopakuji: Kdo je Pino Rauti, to musí – nebo lépe řečeno budou muset – zhodnotit jiní, až přijde čas.

Věta, která vás identifikuje?

Jediná věta: Věrnost kořenům.

Převzato z knížky *Republika Salò: skutečný fašismus..* Kráceno. Další ukázka [zde](#). Možnost objednávky [zde](#).

Poznámky:

1. FAR – Fasci di Azione Revoluzionaria/Legione Nera (Svazky revoluční akce/Černá legie), působily v letech 1945 – 51. Nejznámější akce: obsazení rádia Roma III. v den prvního výročí Mussoliniho smrti; přepad kina, v němž se promítal Rosselliniho film *Řím, otevřené město*

(Rossellini ovšem dříve scénáristicky spolupracoval třeba i s Vittorioem Mussolinim na filmu Hrdinný letec), pumový útok na americkou ambasádu apod.; MSI – Movimento sociale italiano (Italské sociální hnutí), 1946 – 1995, nejvýznamnější poválečná neofašistická strana, v polovině 70. let měla přes 400 tisíc členů ze všech vrstev (rozdělených do několika frakcí), zastoupení 56 poslanců (zvolených 2, 9 miliony hlasy) a 26 senátorů (zvolených 2, 8 mil. hlasy), milion odborářů atd.; Ordine nuovo (Nový řád), 1954/56 – 1973, mimoparlamentní konzervativně-revoluční hnutí, v roce 1968 mělo okolo 12 tisíc aktivistů v celé Itálii; Fiamma Tricolore (Trojbarevný plamen) – odštěpenecká organizace těch, kteří nesouhlasili s tím, když se MSI pod Finiho vedením změnila v konzervativní Alleanza Nazionale (Národní aliance); MIS – Movimento Idea Sociale (Hnutí sociální myšlenky), pokračující v ideálech RSI – Italské sociální republiky: www.misconrauti.it : v roce 2008 šlo do parlamentních voleb s Forza nuova (Nová síla) Roberta Fioreho (ex-Terza posizione).

2. Kongres ve Fiuggi znamenal zánik staré MSI. Alleanza nazionale sice následně získala významný podíl na řízení státu v Berlusconiho vládě (od r. 1996), avšak za cenu, že „popřela vlastní minulost“. Jádro aktivistického, revolučního a antikapitalistického proudu následovalo Rautiho do Fiamma Tricolore.

3. RSI – Repubblica Sociale Italiana (Italská sociální republika), 1943 – 1945, poprvé ve své historii mohl italský fašismus, skoro neovlivňován kompromisem, realizovat svoji vlastní ideologii. Proto označení „autentický fašismus“.

4. „Autentičtí“ fašisté věrní ideálům RSI se bránili „spolupracovat se včerejším nepřítelem“ v NATO, když pak v první polovině 50. let získal v MSI konzervativní směr převahu, mnoho z nich raději odešlo, aby se připojili k různým mimoparlamentním hnutím a skupinám.

5. Tato „politická báseň“ musela vzniknout někdy mezi lety 1943 – 46, kdy Rauti bojoval v oddílech RSI (Battaglioni „M“, Guardia Nazionale Repubblicana), ale byl Spojenci zajat a internován v jednom z táborů v severní Africe.

6. Rauti vždy patřil k předním stoupencům evropeismu „třetí síly“, tzn. myšlenky, že jednotlivé evropské země mohou čelit síle vítězných velmocí, jež si mezi sebe Evropu po válce rozdělily, USA a Ruska (resp. někdejšího SSSR), jen ve společném svazku. Požadavek evropské federace byl nicméně obsažen již v tzv. Veronském manifestu Italské sociální republiky.

7. Itálie se s koncem šedesátých let stala jednou z nejvýznamnějších „laboratoří“ CIA. Ani odvážné výpovědi Francesca Cossigy, prezidenta Itálie v letech 1985 – 1992, tzv. akci Gladio, na níž se sám Cossiga spolupodílel, plně neosvětlily..